

‘Wij zijn een beetje Passie & Mondriaan’

TEKST FRANK WAALS
FOTOGRAFIE ESTHER VAN VLIET

Barry Hay (73) en JB – Jan-Bart – Meijers (49) hebben een nieuwe plaat *Fiesta de la Vida* en staan dit najaar in de Ziggo Dome. Ter voorbereiding op de ontmoeting met beide mannen werden de veertien nieuwe songs aandachtig beluisterd, wat een totaal ontspoord interview echter niet kon voorkomen. Ze hadden namelijk meer te bespreken dan muziek alleen. ‘Je krijgt wel een fucking dierentuin aan stemmetjes op je af, hè?’

B

Barry, jij woont op Curaçao, JB op Bonaire. Wordt dit artikel daar ook gelezen?

Barry: 'Met een weekje vertraging. Dat dan weer wel. Ik doe er altijd veel moeite voor om de Nieuwe Revu daar te scoren. Op onze leeftijd kun je het met de *Donald Duck* niet meer volhouden en op een of andere manier ben ik verknocht geraakt aan dit kutblad. Als *Robbedoes* er nog in had gestaan, was ik zelfs nog steeds lid geweest. De pagina's met nieuwe platen, films en series lees ik graag en het is fijn dat, als iets kut of klote is, het er ook gewoon als zodanig in staat. Al zit er wel een verschil tussen die twee. Over een plaat kun je prima zeggen dat het wel kloten heeft, maar iets minder makkelijk: het heeft wel kut.'

Gaat er op het eiland nog geoefend worden voor de Ziggo Dome, dit najaar?

JB: 'Op Curaçao hebben we Home of the Muse opgericht waar iedereen die zich in een bepaalde vorm van creativiteit wil verdiepen – van zingen, tot schilderen, schrijven of fotograferen – zich in een week kan bijscholen. Vergelijkbaar met de nonnen van Vught. We hebben er een groot podium gebouwd waar onze try-out zal plaatsvinden.'

Barry: 'Het is een kwartiertje vliegen van het ene naar het andere eiland, dus we zoeken elkaar regelmatig op. Of je daar een beetje lekker aankomt, hangt af van de airline waarmee je vliegt. Het komt nog weleens voor dat je met acht man in een klein voertuig wordt gepropt en de veiligheidsvoorschriften bestaan uit de piloot die zich even omdraait en zegt (zet Antilliaans accent op, red.): "Boys and girls, have fun. De kotszakjes liggen voorin!" We maken gewoon een rommelige oerwoudvlucht over zee in toestellen waar de leeslampjes en airco soms niet altijd even goed werken. De motoren vallen echter nooit uit, dat is het belangrijkste. En ze kunnen perfect op water landen.'

JB: 'Die gasten vliegen gewoon hands-on. In niets te vergelijken met die KLM-gasten die zo'n Boeing de lucht in sturen, dan overschakelen op de automatische piloot en met elkaar gaan staan koffieleuten.'

Barry: 'It's fucking around the corner, jongen. Behalve als je gaat zeilen. Dan ben je een uurtje of zes onderweg.'

Waarom zijn jullie muzikaal een goede match?

Barry: 'Studioperiodes met Golden Earring vroeger waren voor mij een martelgang. Zeker met bandleden met verschillende meningen die vaak gek gevonden werden. Dat hing echt als een molensteen om mijn nek. Met JB is dat anders. Hij staat overal voor open, waardoor ik mijn waanzin kan etaleren. Hij zal nooit direct zeggen: jesus, doe even normaal.'

JB: Soms roept Barry iets abstracts, zoals: "Hier in het nummer moet een knal" en dan proberen we het ter plekke uit.'

Barry: 'Wuuzzzziiii, buukajahhh, wong, beng-beng-beng. Met geluiden leg ik dan uit wat ik bedoel. In het nummer *Indian Ropeman* komt iets out of space, *Star Wars*-achtig voorbij, en in *Magic Carpet Ride* een heel banale, lage stem. Daarmee halen we het plechtige van het origineel – want het is een cover – een beetje onderuit. *Fiesta de la Vida* heeft dan weer fragmenten waarop het lijkt dat Boney M. uit zijn graf is opgestaan of dat een nieuwslezer het *Polygoon Journaal* voorleest. Niets is ons te gek.'

JB, met scherpe stem: 'Heel Bloemendaal is uitgelopen voor onze majesteit de koningin. Miljoenen zijn bij elkaar gekomen om een glimp op te vangen van koningin Wilhelmina. Zij sprak een uitzinnige menigte toe tijdens een wedstrijd koekhappen.'

Barry: 'Zo staat hij dat dus ook te vertellen in de studio. En gek genoeg vertalen we die insteek dan weer naar de muziek. Dan heb ik zelf bijvoorbeeld al een soort bullshitstukje geschreven waar JB geen weet van heeft en blijkt dat later ontzettend vet uit te pakken. Want wat zou jij zeggen van

een nummer dat begint met: *I've got a backpack history. And I kept track of it in my diary. Been around the world for a nickle and a dime, and God knows I had one hell of a time!* Klinkt dat top of niet?'

Zijn dat de leukste reizen? Vooraf niet weten waar je strandt?

JB: 'Mijn mooiste reizen zijn tours geweest. Het is weleens voorgekomen dat ik een planning kreeg om op dinsdagmiddag 13.30 uur op Schiphol te zijn en ik niet wist waar ik heen ging. De ene dag eet je gefermenteerde haring in Reykjavik, de dag erna staat er in Lissabon een *cataplana* voor je snufferd en dan werk je weer een stuk vlees naar binnen in Oslo. Dat vind ik geweldig.'

Barry: 'JB is echt een avonturier. Ik helemaal niet. Ik verlies nooit de controle. Zover laat ik het nooit komen. Ik ben een verkapte controlfreak en heb er een hekel aan als het dreigt mis te gaan. Dan ga ik me irriteren.'

Waar erger je je nog meer aan?

Barry: 'Aan laksheid en gehaast gedrag. Dat laatste is goed gekomen door mijn emigratie naar Curaçao. Daar hebben ze mijn ongeduld gladgestreken. Ik ben zó relaxed geworden. Tranquilo! Toch krijg je dat militaire clockwerk dat in mijn genen zit er ook weer niet helemaal uit. In Amerika werkten we vaak met een draaiboek waar van minuut tot minuut in stond waar ik moest zijn en wat we daar gingen doen. Dat vind ik geruststellend. Dat is militair. Dat bevalt goed. Mijn vrouw Sandra is ook zo en weet dingen altijd haarfijn te regelen. Daarom is ze de perfecte vrouw voor mij. *She is organized and get's the shit together.*'

Kun je een voorbeeld geven?

Barry: 'Begin juni, als we allebei weer terug zijn op ons eiland, gaan we op bezoek bij onze dochter Gina in Vancouver. Ze zit daar in het laatste jaar van haar studie op Victoria Island, maar ik ben er tot mijn gêne nog nooit geweest. De reis ernaartoe is dan ook hels. Vanuit Curaçao moet je eerst naar Miami, daarna naar New York en zo weer verder. Dat is gewoon een fucking kruistocht van 17 uur, hè! Komt mijn Sandra ineens de kamer binnen met een fantastisch alternatief. Reizen via Bogota en dan in zesenhalf uur in één keer door naar de eindbestemming. We vliegen bovendien nog goedkoper ook. Heeft ze gewoon even geflikt. Dat is voor mij avontuur. Een betere planning vinden waardoor de oude de prullenbak in kan. We moeten alleen geen drugs meenemen. Elke vlucht vanuit Colombia is bij voorbaat verdacht.' JB: 'Dat wil niet zeggen dat je dan niet alsnog de sjaak kan zijn. Ik ben een keer van Curaçao naar Toronto gevlogen. Moest ik ook meekomen naar achteren.'

Barry: 'Ja, maar jij ziet er ook uit als een junkie. Dat had Rinus Gerritsen ook. Van alle mensen in de band was hij altijd de lul, terwijl hij juist het braafst van ons allemaal is. Vraaggesprekken, inwendige onderzoeken, weet ik het wat die gast allemaal heeft moeten ondergaan.'

Daar zijn jullie toch wel handig in geworden?

JB: 'Als je vaak reist, dan ontwikkel je een soort flow. Je doet altijd heel stupid, maar ook slim en gaat bewust een beetje raar doen door bijvoorbeeld door de fast lane te lopen zonder businessclassticket. Eenmaal vooraan lach je dat gewoon weg en loop je door. Er bij de douane continu eruit worden gepikt gaat op den duur wel vervelen. Ik bedoel: *do I look like a fucking terrorist?*'

Barry: 'Luister nou naar me. Je ziet eruit als een junkie en dat zal je de rest van je leven met je moeten meedragen. Al gebruik je niks. Maar voor mij blijf je gewoon JB, hoor. De man die mij echt aan het lachen weet te maken. Hij stond als 11-jarig jochie bij mijn concert en nu hebben we als volwassen kerels de grootste lol.'

Is het beeld dat je van Barry had daarvoor totaal aan diggelen geslagen, JB?

Barry: 'Dat vind ik een goede vraag. Psychologisch ook. Geef daar nou maar eens antwoord op.'

JB: 'Zijn militaire discipline heeft me echt verrast. Dat wilde, chaotische beeld dat aan hem kleeft, klopt helemaal niet. Als er om 18.15 uur gegeten moet worden, dan begint hij om 18.00 uur al te piepen.'

Barry: 'Dat heeft allemaal met het schema te maken, jongen. Wie doe ik daar godverdomme kwaad mee? We zijn aan het werk, ja. Dan ga je niet nog even een beetje lopen salsadansen met een paar wilde meisjes met veren.'

JB: 'Waar komt dat strikte toch vandaan bij jou?'

Barry: 'Let op wat ik nu ga zeggen, want dit is belangwekkend. Ik wil zo weinig mogelijk tijd verliezen, omdat ik het veel te leuk vind om te werken. Met jou, JB, met jou! Zo is het wel!'

JB: 'Ik kan juist heel erg verlangen naar een dag vrij.'

Om wat te doen?

JB: 'Ja, wat denk jij? Na een kwartier op het strand denk ik: wie kwamen er vanavond ook alweer eten? En kan ik daar alvast boodschappen voor gaan halen? Ik moet altijd iets doen. Vroeger >

NIEUWE REVU ONTMOET BARRY HAY & JB MEIJERS

Waar? In de bar van het Hard Rock American Hotel aan het Amsterdamse Leidseplein.

Wanneer? Maandag 2 mei, eind van de middag. Het lentezonnetje draait overuren.

Verder nog wat?

Op driekwart van het gesprek komt Barry's vrouw Sandra binnenlopen.

'Mijn liefde van m'n leven,' roept hij.

'Daar ben ik dan, daar ben ik dan,'

roept zij, de armen in de lucht geheven.

Barry: 'We zijn bijna klaar, maar ik wil nog één Esma (espresso-martini, red.).'

Sandra: 'Julie ook nog wat? Cola? Niet iets met alcohol?'

Neem een Aperol Spritz. Dat is een fucking lekker drankje.'

JB: 'Soms roept Barry iets abstracts, zoals: "Hier in het nummer moet een knal" en dan proberen we het ter plekke uit'

Barry Hay: JB is echt een avonturier. Ik helemaal niet. Ik verlies nooit de controle. Zover laat ik het nooit komen'

gingen we vaak met een grote groep op vakantie en als de rest dan helemaal lyrisch raakte over een bezoek aan een kasteeltje in de Dordogne, dan ging ik op m'n gemakje de markt op om ingrediënten te halen. Daar vond ik dan ook altijd nog wel een of ander kookboek uit 1848, of zo.'

Barry: 'En daar ga jij dan gezellig uit staan koken? Daar zijn eeuwen geleden mensen aan dood gegaan!'

JB, met kraakstem: 'Dat weet ik dan niet.'

Barry: 'Je krijgt wel een fucking dierentuin aan stemmetjes op je af, hè (doet een aap, olifant en leeuw na, red.). Dat zaait verwarring. Laten we weer een beetje rustig doen.'

Kunnen jullie dat?

JB, met geloofwaardig Freek Vonk-accent: 'Nee! Want ik zie allemaal dieren. Overal knotsgekke dieren! Holy shit!'

Barry: 'Weet je wat ik leuk zou vinden? Dat die Maarten van Rossum nu eens mee zou doen aan

Villa Achterwerk en daar als kunstje Mickey Mouse nadoet, haha. Dan zou ik zo uit mijn dak gaan van het lachen! Indirect zou hij daar, denk ik, een heleboel mensen gelukkig mee maken. Maar hij weigert dat. Hij blijft gewoon die bloedserieuze historicus.'

JB: 'Ik heb hem zo vaak gemaïld om te vragen of hij dat niet eens zou willen doen. Wat denk je? Geen antwoord! Deze onzin illustreert overigens ons beider hang naar het absurdisme.'

Barry: 'Die Van Rossum hoorde ik laatst trouwens bloedserieus op televisie vertellen dat hij in Los Angeles was en daar een staalblauwe hemel zag. Er was werkelijk geen wolkje te zien. Daar werd hij heel erg ongelukkig van. Hij zei (zet Mickey Mouse-stem op, red.): "En dan ook nog eens al die limo's met beroemde mensen en het rare eten dat ze daar hebben. Och, wat was ik er ongelukkig." Je ligt toch compleet in een scheur als je die man hoort praten? Come on, man! Die gast zit liever met een kop chocolademelk in een bos bij een knisperend haardvuur. Nou, geef mij maar het uitzicht op zee vanaf Bonaire, vlak voor zonsondergang. Prachtig. Maarten van Rossum is het ene uiterste van het spectrum, waar Lil' Kleine het andere is.'

Is het een idee dat we het ook nog even over jullie nieuwe album hebben?

Barry: 'Goed idee. Shoot!'

JB, met een Mark Rutte-accent: 'Is de security al gebeld? Ze hebben alles afgezet...'

Barry: 'Hou nou effe je kop, man. Zeg iets over die plaat.'

Deze plaat is ideaal voor tijdens een barbecue, was mijn gedachte...

Barry: 'Of tijdens het autorijden. Perfect zelfs. Niet alleen voor bij een barbecue. Wat weet jij er nou van?'

JB: 'Autorijden en barbecueën.'

Barry: 'Of tijdens het neuken. Heb je dat al geprobeerd? Gaat autorijden niet lukken, dan kan neuken nog altijd. Lekker muziekje erbij...'

Neuken en luisteren naar jullie songteksten als 'When I die' en 'When they lay me to rest'?

Barry: 'Dat komt uit *Spirit in the Sky*. Een geweldig nummer. We zingen op dit album best wel over de dood en het geloof, maar wel allemaal positief. "I'm gonna go to the place that is the best" zing ik er namelijk achteraan. Mooi toch? Ook dat nummer is een cover, maar met een extra "foef" eraan toegevoegd door ons. Daardoor klinkt het stuk minder krakkemikkig wanneer we het spelen in de Ziggo Dome. Er zit voldoende fiesta in deze plaat, maar het is ook heel erg easy listening. Daar houd ik van. Ik wil me niet druk maken. Fuck off! Dan sta je te stofzuigen en

moet je ineens de radio harder zetten om het nummer te kunnen begrijpen. Dat hoeft met dit album niet. *We're hanging in there.*'

Had je, tijdens het schrijven, ook al voor ogen hoe je je erop beweegt tijdens het concert?

Barry: 'Het liefst zo soepel mogelijk zonder al te veel sprints. We moeten het sowieso meer van onze stem dan van onze acrobatiek hebben.'

JB: 'Spreek voor jezelf. Ik ben wel fit. Het is een beetje als met *Bassie & Adriaan*. Ik ben acrobaat en Barry zit vol kattenkwaad. We zijn Passie & Mondriaan.'

Barry: 'We wijken weer af, jongens. Even concentreren, anders gooi ik m'n handdoek uit de ring.'

Hoe zijn jullie erop gekomen om *It's Not Unusual* van Tom Jones te coveren?

Barry: 'Hé bardame, hebben ze Aperol Spritz hier? Wat zeg je? Appelmoes? Speculaasjes?'

JB: 'Hay, let effe op. Focus op de muziek!'

Barry: 'Ja! Waar waren we? Tom Jones. Zal ik het vertellen?'

JB: 'Doe maar.'

Barry: 'Echt, zal ik het doen? Zal ik het vertellen?'

JB: 'Gewoon doen.'

Barry: 'Vroeger speelde ik in een bandje en riep iemand eens: "Tom Jones, dat is pas een goede zanger!" Ik had nog nooit van die man gehoord, dus ik zocht *Green Green Grass of Home* en *It's Not Unusual* op. De muziek ging wel, maar vooral de tekst van die laatste greep me. "Het is niet ongebruikelijk van alles maar gewoon te doen, maar als je me ooit bedriegt, dan wil ik sterven," zingt hij. Daar moest ik ooit iets mee doen. Alsof ik midden in de vloed stond en de eb me mee terugtrok. Zo voelde het.'

JB, jij wordt binnenkort vijftig...

JB: 'Dertig en veertig waren apart, maar vijftig gaat een beetje hand in hand met de meest rare tijd die ik ooit in mijn leven heb meegemaakt. Ik ben op mijn zestiende begonnen met spelen en heb nooit iets anders gedaan. Toen kwam die fucking pandemie, de lockdowns, en rock & rollde het leven ineens niet meer door. De rust die plotseling kwam, kende ik helemaal niet, want ik leidde tot dan toe een soort piratenleven. In die periode heb ik een soloplaat gemaakt met nummers over hoe de politiek het volk een loer draaide en Hugo de Jonge na het mondkapjesschandaal gewoon weer minister kon worden.'

Barry: 'Wie wil dat nu lezen, JB? Wat je nu zegt? Je moet nadenken. Dit gaat nergens over. De beste fucking tip om een interview in te gaan kreeg ik ooit van Kit Lambert, oud-manager van

the Who. Hij zei: "When you do an interview, you have to act like you're being really patience and understanding. You nod your head, count till five and then just start talking about your day: I woke up this morning..." Dat is het beste advies ooit, haha. Dan kun je elk antwoord geven dat je maar wilt.'

Laten we het proberen: schrijf je andere songteksten naarmate je ouder wordt?

Barry: 'Dat merk ik vooral nu ik onverwachts opa ben geworden.'

Onverwachts?

Barry: 'Ja, hallo, dat mensen me ineens zo gaan noemen, bedoel ik. Zo gaat dat niet in mijn vak. Opa? *Shut up man. I'm gonna fucking shoot you down if you call me that!* Niemand die op z'n 31ste bij een waarzegger zit, wil horen dat je op je 73ste best wel een leuke opa wordt. En geen kind op de basisschool zegt, op de vraag wat hij later wil worden: opa. Dat is dan voetballer of brandweerman. Maar opa? Come on, man. Eerst bezoek je zo'n kleintje in het ziekenhuis, dan komt ze naar huis en krijg je d'r in je armen, zet je gekke bekken en stemmetjes op en kijk je je eigen kind aan met de vraag of ie alsjeblieft weer terug mag. Opa worden is niet iets dat ik per se ambieerde. Het paste niet in mijn denk- en verwachtingspatroon.'

Toch kwam er een kentering...

Barry: 'Dat is duidelijk. Langzaam bekroop me een verdacht gevoel van trots toen ik besepte: fock, man. *This is my blood, right here. This is a Hay!* One of the Haylander-clan met net zulk rood haar als Lassie. Ik kreeg ineens het opa-gevoel, goddamned! En ook: ik merkte dat ik haar miste als ik weer in de auto terug naar Amsterdam stapte.'

JB, met *Mr. Bean*-stemmetje: 'Ik heb op mediatraining geleerd dat je nooit je zwaktes moet tonen naar een journalist. En jij doet het.' Barry: 'O ja. Ik mis niemand. Nooit! Nee, onzin, natuurlijk. Ik ben heel goed in staat om mensen te missen. Behalve als ze er zijn. Dan hoef je ze niet te missen. Mis jij weleens iemand die pal naast je staat?'

JB: 'Nee, nooit.' ✖